

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 26. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346606720736/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

Da Præsten sluttede – dér, hvor Thorbjørn har plantet Blomsterne i Synnøves Have – såd Karl som en fuld Mand, med et Smil om Munden, som nu havde staaet der i en halv Time og næsten var blevet fjollet, – og han følte sig ganske overvældet af – ja, af en Taknemmelighed, som han dog ikke rigtig vidste hvor han skulde gjøre af: over at han var født i Danmark, og Broder til Nordmændene, og med i dette Liv, som Onkel Jørgen talte om – denne Aandens store, herlige Livsstrøm, som kom helt fra de gamle, gamle Dage, – aa, Gud! de var jo allesammen med derude: baade Valdemar Sejrs og Olav Tryggvesson og Grundtvig og han selv og Bjørnson og Henriette og de Andre. – Ja, han *skulde* sandelig slaa et Slag mod Jærterne, det vilde han love Gud Fader i Himlene – siden han ikke kunde komme til at tale med nogen af de andre herlige Kjemper! – Og da han gik ud ad Skoledøren, var han kommen sig saa vidt af sin Taknemmelighed, at han med stolt og glad Selvfølelse kunde tage det altsammen i Besiddelse, hele sin Arv, han var jo født til det, han, Danmarks Søn! – Aa, Gud alligevel! at man fik saa meget for ingen Ting!

Han løb af alle Livsens Kræfter et langt Stykke foran de andre ned ad Holting-Vejen. Saa stod han stille og pusede, og ventede paa dem. – Aa, det dejlige Maaneskin, det dog var!

De kom i en hel Klump ud af Halvmørket hen imod ham. Hvilken Snakken og Summen! Nu havde de rigtignok faaet Munden paa Gled. Han hørte, at Anna og Henriette og Karen var ogsaa komne saa vidt, at de kunde tale om det. Kathrine derimod gik ganske stille ude ved Grøftekanten.

Der lød pludselig et Pige-Hvin tilhøje i Flokken, og straks derefter en raa Karrelatter. I det samme kom Gjertrud, der tjente hos Lars Nielsens, færende frem ad Vejen, forbi Karl. Morten Hejgaards Tjenestekarl Anton efter hende. Han løb med en Tobakspibe i Haanden.

Karl blev ikke just vred; men hvor følte han levende, hvad det vilde sige, at være uden for det hele, uden for det herlige, at være nedstyrtet i Jætteverdenen. – Han tænkte sletikke paa Helvede. Gud var jo ogsaa saa naadig. Han tilgav jo alting. – Men den frygtelige Afgrund, hvoraf Guds Tilgivelse sletikke kunde hente et Menneske op, det var jo netop Jætteverdenen. Og dér var de to nede. – Se, nu stod de og turalede ovre ved Diget, hun hvinede, han bandede. Og det paa saadan en Aften!